

Sual: En mühim hakaik-i Kur'âniye ve îmaniye ile meşgul olduğun halde neden onu muvakkaten bırakıp en ziyade mânâdan uzak olan **huruf-u hecâiyenin** adedlerinden bahsediyorsun?

El-Cevab: Çünkü Bu meş'um zamanda **Kur'ân'ın bir temel taşı olan hurûfuna (harflerine) hücum ediliyor ve onun tebdiline çalışılıyor!**

(Rumuzat-i Semaniye, 48)

Bir hususta bir, iki, üç cihetten ittifak olsa bunun bir tesâdüf olamayacağı gâyet âşikâr iken, böyle 600 kûsür sahife içinde başta 2806 Allah lafzı olmak üzere binlerce kelimenin umumen ittifak edip hep denk gelmesinin tesâdüf olmasına hiç imkân var mıdır?

Ahmed Husrev Efendi'nin mübârek kaleminden çıkan Tevâfuklu Kur'ân-ı Kerîm'i görenler daha ilk bakışta, "Mâşaallah, bârekâllah!" diyerek ne kadar muntazam ve ahenkli olduğunu itiraf ediyorlar. Sahifeleri çevirdikçe özellikle Allah lafızları ve birçok kelimenin tevâfuk ettiğini hayretler içinde müşahede ediyorlar. Bütün Kur'ân'da sadece birkaç sahifede görünse belki tesâdüfe ihtimal verilebileceği hâlde, 600 kûsür sahifede başta 2806 Allah lafzı olmak üzere, birbiriyle alâkalı binlerce kelimenin hep tevâfuk edip denk gelmeleri elbette tesâdüf olamaz. 2800 defa tekerrür eden bir hale tesâdüf değil, elbette tevâfuk denir.

Bedüzzaman Hazretlerinin ifadesiyle: "Muzaaf tevâfukları tesâdüf zannedenler, zannederiz ki insan suretindeki kör bir şey olmalı ki, kör tesâdüfe böyle bir şeyi havâle ediyor." (Rumuzat-ı Semaniye, 56)

Tevâfuk insan eseri olabilir mi?

Hayır, böyle bir harika, beşer fikrinin mahsulü olamaz.

Tevâfuk bir intizamı gösterir. İntizam ise elbette onu bir tanzim edenin olduğuna işaret eder. Fakat en maharetli bir hattat da olsa, Kur'ân'ın sahife ve satır ölçülerine sâdık kalmak şartıyla, bütün Kur'ân'da böyle umumî bir nizamı tesis edemez. Kur'ân'ın umumunu aynı anda ihata edecek küllî bir nazar lâzımdır ki ancak muvaffak olsun. O nazar da insanda olamaz.

Asıl Tevâfuk'ın Ahmed Husrev Efendi'nin hattında olduğu nereden bilinir?

Tevâfuk mu'cizesinin varlığını ilk defa haber verip Rumuzat-ı Semâniye adlı eserinde bunu ilmî olarak çok misal ve delilleriyle ispat eden Bedüzzaman Hazretleri 1932 senesinde Barla'da, çoğu Hâfız, hattat, hatt-ı Arabî hocası olan Şamlı Hâfız Tevfik, Hâfız Ali, Hoca Hâlid, Gâlib, Sabri, Zühdü, Tığlı Hakkı ve Ahmed Husrev Efendi gibi, Nur talebeleri her birisine üçer cüz yazdırmışsa da, Bedüzzaman Hazretlerinin istediği tarz sadece Ahmed Husrev Efendi'nin hattında gözük müştür. Neticeyi Bedüzzaman Hazretleri şöyle ifade etmiştir:

“Tevâfuk, Husrev'in tarzındadır. Onun için Husrev'in bir mahareti varsa tevâfuku bozmamış. Tavsiye etmiştim ki, kimse maharetini karıştırmasın. Demek en büyük maharet odur ki, tevâfuku bozmasın, çünkü tevâfuk var.” (Barla Lahikası, 31)

Öyle ki, büyük bir hat ustası olan Şamlı Hâfız Tevfik, bu meseleyi duyunca; “İşte tam bana göre bir hizmet açıldı” demişti. Fakat tevâfuk, san'at ve maharet meselesi değildi. Tam bir ihsan-ı ilâhi idi ki, Hâfız olmayan ve san'attan uzak gâyet sade bir hat sahibi olan Ahmed Husrev Efendiye nasip olmuştu. San'atta elbette sun'îlik olur ve fitrî tevâfuku gölgede bırakır. Ahmed Husrev Efendi'nin hattı ise hiçbir hat san'atının kaydı altına girmemiş, san'at kaygısından tamamen azade fitrî bir hattır.

Kısacası: a) Bedüzzaman Hazretlerinin şahitliği, **b)** Tevâfuklu Kur'ân yazılmasında vazife alan diğer talebelerin itirafları, **c)** Risâle-i

Nur'daki muhtelif kayıtlar,

d)

Birçok ehl-i keşfin tasdiki,

e)

Ve halen elimizde bulunan ve gören gözleri “Maşaallah, bârekâllah!” demeye mecbur eden

Tevâfuklu Kur'ân-ı Kerîm asıl tevâfukun Husrev Efendi'nin hattında olduğunun birer şahididirler.

Tevâfuk niçin daha önceki asırlarda ortaya çıkmadı?

Kur'ân-ı Kerîm, Hz. Peygamber (asm)'a âyet âyet vahyen bildirilmiş, O da bu âyetleri bir taraftan ezberleyip ezberletmiş, diğer taraftan da üzerine yazı yazılabilecek deri kemik parçaları gibi muhtelif eşya üzerine yazdırmıştır. İlk yıllarda müptedî olan Kur'ân hattı zaman içerisinde tekâmül edip olgunlaşmıştır. Tevâfuk ise bu tekâmül zincirinin en son halkasıdır. Önceleri harekeler, secâvend tabir edilen durak işaretleri ve hatta harflerin noktaları bile yok iken, hem sahife ve satır için muayyen bir ölçü bulunmazken günümüzde Kur'ân hattında her cihetten harika bir tertip göze çarpmaktadır.

Tevâfukun önündeki perdeler:

a) Asr-ı Saadette Kur'ân âyetlerinin deri, kemik, tahta vs. parçaları gibi muhtelif ve gayr-ı muntazam eşya üzerinde yazılı oluşu muntazam tevâfukun tezahürüne müsait değildi.

b) Hulefâ-i Raşidîn zamanında Kur'ân-ı Kerîm mushaf haline getirilmiş ise de bu mushafın satır ve sahife ölçüsü henüz taayyün etmemişti.

c) Son asırlara gelinceye kadar hem Kur'ân-ı Kerîm'e hürmet etmek, hem de İncil ve Tevrat'ın maruz kaldığı tahrifata karşı Kur'ân'ı muhafaza etmek niyetiyle hattatlarımızın 'sık ve san'atlı' yazma gayretleri, onları asıl tevâfuktan uzaklaştırıyordu. Kur'ân-ı Kerîm'in sadece elle yazılıp çoğaltıldığı ve Kur'ân nüshalarının bugüne nispeten çok az olduğu devirlerde Kur'ân-ı Kerîm'in herhangi bir satırına bir tek harf ilave edilemeyecek kadar 'sık', en az on-onbeş sene hat sanatı dersi almayan birisinin tek bir harf ilave edemeyeceği kadar 'san'atlı' yazmaya zaruri bir ihtiyaç vardı.

Hat üstadlarının tesbit ettiği ölçülerle yazılan bir yazıda elbette beşerîlik olacaktır. Sık ve san'atlı yazı zarureti ortadan kalkınca tevâfukun önündeki bir perde daha kalkmış oldu.

Tevâfuk niçin bu asırda ortaya çıktı?

Aklı gözüne inmiş ve görmediğini inkâra kalkışan bir asrın insanına Kur'ân'ın böyle göze hitab eden bir mu'cizesi gâyet mânidar bir tevâfuktur. Her tabaka insana mahsus birer mu'cizesi olan Kur'ân, okunduğunda lafzıyla kulaklı tabakanın zevkini okşayıp dikkatini Kur'ân'a çektiği gibi, gözlü tabir edilen tabakayı da nakşındaki harika tevâfukuyla cezbetmektedir.

Nazarları yeniden Kur'ân'a çevirip Kur'ân okumaya yeni bir şevk dalgası oluşmasına vesile olmuştur. Kur'ân'ın nakşındaki bu harika intizam, zâhiri böyle harika olan kitabın, acaba bâtınında daha nice harika güzellikler bulunduğu fikrini netice vermektedir.